

земя. И въ своя несвѣсенъ устрѣмъ видѣнието я понесе безогледно въ безкрайни далнини.

И отмаляла, Ана се отпусна съ стиснати очи. Въ тоя въртежъ тя не усѣти нито боль, нито скръбъ, нито радостъ. То бѣше забрава за мигъ.

И когато Ана се свѣсти и спомни, че това е било само мигновенъ сънъ — пожела дълбоко въ себе си да бѣде това на яве.

Тогава тя пакъ погледна пушката.

Измѣри я съ очи и съобрази: съ кракъ ще натисне кондака, а дулото ще постави подъ брада и въ мигъ всичко ще се свърши.

— За единъ цѣлъ животъ отъ страдания може да се изтърпи единъ мигъ отъ една адска болка, — се окуражи тя. При тая мисль, тя сне пушката.

И въ душата ѝ не се мѣрна нищо мило: душата ѝ бѣше нощъ, дълбока, пуста нощъ!

Наоколо бѣ глухо. Всичко спѣше.

Нощта отдавна тегише по прозорцитѣ и нищо не нарушаваше гробната тишина.

Само лампата блѣдо мѣждѣй прѣзъ глобуса.

Ана сложи брада надъ булото, кракътъ ѝ натисна кондака и въ мигъ прѣзъ оглаши мълчаливата къща. Парче черенъ загаси лампата и въ стаята настана промѣйши мракъ, задавенъ отъ студено гробно мълчание.

КРАЙ.